

Thomas Northoff

Krčmar je mrtev

prvič je šlo za pivo; v gostilni, ki ti najprej sploh ne pade v oči, potem, ko greš že skoraj mimo, v mraku zapaziš svetleč izvesek.

in končno tudi za stanje, v katerem si greš na živce in od tega bežiš, brez cilja, z namero, da bi nekje dobil pošten vrček, vsaj to račun brez krčmarja nam je naredila natakarka, za katero smo kasneje zvedeli, da je prav hči krčmarja, ki kinka pri svojem omizju, kadi kot turek, pije, toži, se tu in tam privzdigne, da bi kateremu od stalnih gostov ponudil svojo krepko roko.

»pučak, zdej pa mor'm tega puzdraut!«

nekega drugega večera smo sedeli zraven družbe, ki je nekaj praznovala. bilo je to glasno praznovanje. polno cigaretnega dima, adolf, natakarkar, se je urno smukal naokrog, naročali in potem popili ali pa stresali po mizi so liter za litrom.

okorne krčmarjeve roke so prijele za strune kitare. krčmarica pa je bila tudi v resnici tako materinska, kot je bila videti.

»pejte, sedte se zraun.«

adolf, natakarkar, ni ne pil ne kadil, zato pa je bil pravi izvedenec v tem, kako je treba popraviti račun.

v naši podnajemniški sobici smo peklensko čutili veter in mraz. kurili smo premog, to pomeni, da smo ga dobesedno poganjali skozi dimnik; in ni se hotelo ogreti. nekaj korakov navkreber pa je stala gostilna, lahko pristopna, s prijaznimi stalnimi gosti; stalni gostje smo vse bolj postajali tudi mi.

ko smo torej končno dobili mesto pri stalnem omizju, smo sedeli skupaj s krčmarjem, ki je kadil kot turek in pil kot žolna. člani omizja so bili mladi in stari, vsi so veliko ali celo zelo veliko pili in kadili. v poznih večernih urah je krčmar zavpil: »fajront, gospoda« in začel tožiti nad naslednjim dnevom, ko bo moral spet vstati, da bo lahko vodil (to pomeni — nadzoroval) svoje posle.

po fajrontu smo urinirali po pločniku, razgrajali pred gostilno in se izjasnjevali, kam naj bi se še šlo. pogosto so vsi šli k nam, kjer jih je obvladala smrtonosna omotica, nekateri so bruhal, drugi pa zaspali v pijanskem opoju.

zakaj ne bi malo opsovali te krčmarske riti, ki prav tako psuje riti svojih gostov?

dve leti kasneje smo se izselili, dobrotljivo so nam dodelili občinsko stanovanje na drugem koncu mesta. še kar pogosto smo prihajali nazaj v gostilno, čeprav bolj poredko kot prej. zavzeli smo distanco: »pravzaprav je ta in ta čisto običen cepec«.

»še dobro, da smo tako švorce«, da vsaj ne pustimo toliko denarja pri krčmarju, ki kadi kot turek, še več pa pije, ki ni nikoli počistil cevi, ki vodijo iz sodčka za pivo, nameščenega v hladilnici, do čepne pipe, ki ima za to, kar ponuja, vse previsoke cene, ki je že tako veliko predebel, ki najraje poje tirolske pesmi, krčmarja, ki takoj pokliče policijo, če v drugega gosta slučajno vržeš kak kamen, ki pa postane nenavadno prijazen, če hoče koga vpreči v delo, krčmarja, pri katerem pijani gostje, pa čeprav stalni obiskovalci, ne dobijo pijače, niti sami si je ne smejo natočiti, krčmarju, ki svojo kuhinjo, v nasprotju z obče veljavno resnico, poveljuje do nebes, ki z mano ni hotel staviti, da dvaindevetdesetletni inženir ne bo preživel naslednje zime, ki je še vedno ves vznemirjen nad tem, kako klasno mu je villi lani podrl svinjsko štalo, zato da bi mu jaz potem naslednji dan za dvajset šilingov na uro prav tako klasno razstavil staro stiskalnico, ki je imel vsak četrtek rezerviran za tarokiranje s svojimi znanci, pri tem pa je še bolj pil in še več kadil... krčmarju ki je n e n a d o m a z b o l e l !!!

prav nikogar ni bilo, ki mu ne bi to na usta zvalo nasmeška. »le vkup, le vkup, uboga gmajna!...«

»sranje daš v lepo formo, kar poveča mu okus enormno« so vedno peli stalni gostje, ko so, dovolj redko sicer, požirali jedila, ki jih je sfabricirala krčmarjeva kuhinja.

če je debel tirolec v telovniku z ovratnikom in s črno prevezo na desnem očesu pri vsem tem še krčmar, in to prav tak krčmar, se mu za hrbtom seveda vsi smeji. ko so debelega, muhastega krčmarja neke noči peljali v bolnico, kjer je ostal par dni in ko je njegova žena stalnemu omizju sočutno razlagala, kako mu nekakšen tvor v možganih potiska oko iz njegove normalne lege, je bilo seveda samoumevno, da je na ta račun nastalo par črnih vicev, ki so napovedovali bridko smrt debelega krčmarja.

s temnimi naočniki, v telovniku z visokim ovratnikom, s cigareto in kozarcem v roki je krčmar, ne da bi kakorkoli opravičil svoj izostanek, spet prisedel k svojemu omizju. bil je malo bolj siv v obraz, bolj tih, tu pa tam je pokonzumiral kakšno močno kavo.

ljudem na krčmarju ni bilo všeč to, da...
krčmarju pri gostih ni bilo všeč to, da...
»da bi ga že enkrat vzelo...«, se je nekdo pošalil, seveda takrat, ko je bilo jasno, da je krčmar že spet zdrav ko dren.

krčmarja pa je začel boleti križ. konzultiral je svojega hišnega zdravnika, s katerim je prijateljeval že desetletja. zdravnik ve, koliko krčmar pije in kadi. zdravnik krčmarja pošlje na pregled, zdravnik krčmarju predpiše zdravila za blažitev išiasa in vseh drugih možnih bolečin, vendar zdravniku ne pride na misel, da bi svojemu dolgoletnemu prijatelju in pacientu, strastnemu kadilcu in močnemu pivcu, krčmarju, pregledal jetra in dihala.

ampak... tako in tako je bilo že prepozno, oba organa rakava, cel krčmar pa substrat razžirajočih metastaz.

peljali smo se do krčme in opazili, da izvesek nad vrati ni osvetljen. pri vhodu nas je čakal eden od stalnih pincev, prisedel je k nam v avto in nam pokazal pot do naslednjega pajzla. tam je že sedelo naše stalno omizje.

krčmar je mrtev!

krčmar je mrtev!

oprostite nam, gospod krčmar.

brez krčmarja?

kako bo za naprej, trenutno ne zna povedati nihče.

brez gostilne?...

Prevedel Samo Krušič